

Speranta

Alexdorut

De unde-atata ura atotmistuitoare
care ne schimba viata in chinuri si cosmare?
Din ce greseli a noastre ne pedepsim mai rau,
de unde-atata forta de a invinge-n greu?
Si unde-i pacea-danca a sacrei licariri,
a vietii, daruita de sacre plasmuii?

Dar focul de dorinta ce urca-n Univers,
ca un apel spre ceruri speranta-si desfasoara,
cu-n strigat disperat se-nalta lin, in mers,
in asteptare muta , pe noi ne inconjoara.
Aduce-va din ceruri lumini necunoscute,
ce vor schimba in bine a noastre vicii vrute?

Si-am sa ma-ntreb apoi, cu-n zambet fericit:
Unde e oare ura? Afost? Cum a pierit?
Au fost vreodata oameni cu mintea ravasita,
ce si-au dorit o viata mai dreapta si tihnita?
Au fost, si au luptat din greu s-o dobandeasca.
Dar ce pacat nu mai sunt acum si ei sa o traiasca.